

Karina
Smulders

Altijd het jonkie

Van Onderweg naar morgen naar Toneelgroep Amsterdam, Karina Smulders heeft een wonderlijk carrièreverloop. Er is één overeenkomst tussen die werkplekken: ze was er de jongste. 'Als ik over tien jaar nog steeds het jonge meisje speel, wordt het gênant.'

TEKST: ROOS SCHLIKKER / FOTO'S: ALWIN SLOMP/
MAKE-UP: MAAIKE BAKKER

Je speelt tegelijkertijd in *Hedda Gabler* en *Het temmen van de feeks*. Bestaat er een kans dat je de rollen door elkaar haalt?

"Nee, gelukkig niet. Ze zijn heel verschillend. Ik vind het spannend om deze stukken naast elkaar te doen. De rol die je speelt heeft altijd invloed op de rol die je daarna doet. Dus ik ben benieuwd of *De feeks* anders wordt door *Hedda Gabler*."

De stukken zijn door de pers zeer verschillend ontvangen. Journalisten waren lyrisch over *De feeks* terwijl *Hedda Gabler* zware kritiek heeft gekregen.

"Ja, de reacties waren heftig. Maar echt erg vind ik dat niet. Ik heb liever dat mensen een stuk ofwel heel mooi ofwel verschrikkelijk vinden, dan dat het ze helemaal niets kan schelen."

Dat klinkt rationeel.

"Het is natuurlijk jammer dat een stuk niet goed wordt ontvangen. Aan de andere kant verandert dat niet dat ik de voorstelling zelf heel mooi vind."

Begrijp je de kritiek op *Hedda Gabler*?

"Jawel. Veel mensen vinden dat je er nu niets meer mee kunt, omdat het een negentiende-eeuws stuk is. Bovendien is *Hedda Gabler* heel bekend, dus mensen hebben bij voorbaat al een mening over hoe je zo'n stuk moet aanpakken. Als je dat anders doet, wat moderner bijvoorbeeld zoals wij, krijg je al snel kritiek."

Hebben de kritieken invloed op de manier waarop jullie het stuk de komende tijd gaan spelen?

"Eigenlijk niet. Na de première hebben we het er met elkaar over gehad en in dit geval kwamen we al snel tot de conclusie dat we heel erg stonden achter wat wij hadden gemaakt."

Eigenwijs?

"Nee. Ik ben van mening dat modern toneel niet per se hoeft te behagen. Daarom werk ik graag met Ivo van Hove. Hij is niet op zoek naar wat het

publiek of journalisten op dit moment mooi vinden, hij wil echt iets zeggen met een voorstelling.”

Wat willen jullie met dit stuk zeggen?

“Hedda Gabler lijkt een slachtoffer van haar omgeving. Ze is een rijk meisje, haar vader is overleden, ze trouwt met een man die alleen maar wil studeren en zit gevangen in een enorm burgerlijk milieu. Maar wij willen met deze voorstelling aangeven dat Hedda geen slachtoffer is. Ze is gewoon iemand die helemaal niet weet hoe zij haar leven vorm moet geven en daarom maar niets doet. Ze kapt alles af wat ook maar enigszins een mogelijkheid zou kunnen zijn om gelukkig te worden. Omdat ze iets in zich heeft waardoor ze niet kan leven, iets wat destructief en suïcidaal is. Dat thema kun je volgens mij heel goed naar het heden trekken en dat hebben wij ook gedaan.”

Ken je zelf van die momenten van stilstand, dat je het allemaal niet meer weet?

“Niet zo heftig, maar ik heb weleens tijden dat ik 's morgens wakker word en geen idee heb hoe ik de dag moet doorkomen. Vorig jaar ging mijn tante dood en toen heb ik heel erg zitten nadenken of het wel ergens op slaat wat ik aan het doen ben. Of mijn leven zin heeft gehad als ik doodga.”

Vrolijk.

“Maar dat hoeft toch ook niet? Onze generatie is opgevoed met het idee dat er van alles om ons heen is dat ons gelukkig kan maken. Geluk is niet iets wat je toekomt, maar wat je moet pakken. Dat is echt een dogma geworden. Dus als je even niet gelukkig bent, is het je eigen schuld. Dat vind ik raar. Er zijn gewoon ook mensen die niet gelukkig

‘Ik voelde me echt een kuiken en vond alles doodeng.’

kunnen zijn door wat dan ook. En je hebt ook weleens een *offday*. Ongeluk kan soms domweg in jezelf zitten. Daar gaat *Hedda Gabler* ook over.”

In allebei de stukken heeft Halina Reijn de hoofdrol en ben jij haar sidekick.

“Ja, en dat vind ik heel leuk. Het klikt goed tussen ons. Het is fijn om met een leeftijdsgenoot te spelen van wie ik tegelijkertijd van alles kan leren. Wat zij doet heeft iets te maken met wat ik doe, maar zij is net een stapje verder.”

Hoe komt dat?

“Doordat zij meer en grotere rollen heeft gespeeld dan ik.”

Ben je daar jaloers op?

“Nee. Ik denk dat er dingen op je pad komen die je aankan. Ik ben pas vier jaar van school en als ik kijk naar wat ik heb mogen spelen bij Toneel-

Karina Smulders

Geboren: 4 juni 1980, te Utrecht

Opleiding: toneelschool.

Carrière: op zestienjarige leeftijd krijgt Smulders de rol van Lotje in *Onderweg naar morgen*. Als ze wordt aangenomen bij de toneelschool in 1999 verlaat ze de soap. Tijdens haar studie loopt ze stage bij Toneelgroep Amsterdam. Ze krijgt een contract aangeboden. Ze speelt rollen in *Kruistochten* en *Othello*. Nu speelt ze in *Het temmen van de feeën* Hedda Gabler. Smulders heeft filmrollen in *Ik omhels je met duizend armen* en *Ober*. Volgend jaar is ze als Nina Hagen te zien in de film *Wild Romance* over zanger Herman Brood.

groep Amsterdam heb ik niet het idee dat ik erg misdeeld ben.”

Maar iedereen wil toch hoofdrollen?

“Natuurlijk wil ik die heel graag en roept mijn ego soms: dat wil ik ook! Maar ik denk dat het belangrijk is tevreden te zijn met wat er op dat moment langskomt. Bovendien, ik ben pas 26. Mijn tijd komt nog wel.”

Je bent de jongste bij Toneelgroep Amsterdam. Voel je je het broekie van de groep?

“Minder dan in het begin, doordat ik er al vier jaar werk en de mensen steeds beter leer kennen. Dan maakt leeftijd niet zoveel meer uit. In het begin voelde ik me echt een kuiken en vond ik alles eng. Nu vind ik spelen trouwens nog steeds vaak eng, hoor.”

Wat is het engst?

“Dat je bij elke rol weer bij nul begint. Iedere keer opnieuw ben ik bang dat zal blijken dat ik helemaal niet kan spelen. Dat het één grote vergissing is geweest. Gelukkig is dat geen verlamme ang angst. Het maakt ook dat ik juist zin heb om te spelen. Die spanning hoort erbij.”

Je bent ooit begonnen in *Onderweg naar morgen* en toen naar de toneelschool gegaan. Wat hebben ze je daar af moeten leren?

“Ik was gewend alles heel dicht bij mezelf te houden. Het bleef heel naturel bij mij, want soms

gewoon niet zo interessant is. Op de toneelschool heb ik leren uitpakken. Er was een leraar die op een gegeven moment tegen me riep: ‘Ik word er gek van! Jij bent altijd alleen maar dat lieve blonde meisje, word nu eens een keer iemand anders.’ Toen heb ik bij het kostuumatelier zo'n dikmaakpak gehaald en heb ik een grote bril opgezet. Daar ben ik drie weken mee gaan repeteren. Dat is heel leerzaam geweest, ik was echt even iemand anders en kon niet in mijn oude patroontje terugvallen.”

Werd je op de toneelschool met open armen ontvangen of was het een nadeel dat je uit een soap kwam?

“Ik heb achteraf gehoord dat leraren vrij achterdochtig waren en dachten: wat moeten we met dat meisje uit die soap? Maar dat hebben ze me toen nooit laten voelen, waarschijnlijk omdat het mijzelf niet zo interesseerde. Ik heb nooit waarde gehecht aan vooroordelen.”

Bij ONM was je destijds de jongste en nu ben je weer gup in de groep.

“Ja, laatst realiseerde ik me dat dat op een gegeven moment ophoudt. Ongetwijfeld zal er in een jaar of wat een meisje komen dat jonger is dan ik. Dat lijkt me leuk, dan krijg ik andere rollen.”

Want je bent het weleens zat om altijd maar het jonge ding te moeten zijn?

“O ja. Ik heb daar eens tegen Ivo over geklaagd, maar hij zei toen ook wel terecht: ‘Wees blij. Nu kun je deze rollen nog doen.’ En daar heeft hij gelijk in. Als ik over tien jaar nog steeds het jonge meisje speel, wordt het gênant.”

Het moet een verademing voor je zijn geweest dat je rockchick Nina Hagen in de film over Herman Brood mocht spelen.

“Jaaa, dat was echt geweldig. Dat energieke van haar herken ik.”

Je moest nu echt flink uitpakken.

“En dat was toch weer iets waar ik me echt even toe moest zetten. Zij is zo schaamteloos, heeft geen enkele remming, dat vond ik in het begin heel eng om te doen. Maar uiteindelijk was het geweldig.”

Je worstelt dus voortdurend met dat durven.

“Ja. En dat zal altijd zo blijven. Ik moet mijn grenzen steeds overgaan. Het lijkt me verschrikkelijk als er een moment komt waarop ik aan een rol begin en ik al precies weet hoe ik hem ga doen. Als dat gebeurt, stop ik ermee. Ik moet mezelf kunnen blijven verrassen.” ■

INFO

Hedda Gabler, Stadsschouwburg, 15/8 t/m 19/8 (20.30 uur) Kaarten vanaf € 29,-. Zie ook www.theatercarre.nl.